

Βλέπων δὲ κι' ἀκούων ὅσα
δὲν ἔμπορεῖς εἰς, ἔρε γήσας,
νὰ τὰ δῆς καὶ νὰ τὰκούσῃς.

Βλέπων φρίκης ἐποχάς,
κατακτιήσεις τῶν ἀέρων,
μὰ καὶ διαπαραχάς
ἀνορθωτικῶν γαστέρων.

Εἰς ἐπικάριον στιγμὴν
ἀνυψῶν τὴν πυγμὴν
ὕψηλὰ πρὸς τὸ κενόν.

Καὶ τὴν ρώμην τῆς θαυμάζων,
κι' ἐκ περιτροπῆς τρομάζων
γῆν καὶ πόντον κι' οὐρανόν.

Βλέπων κλονισμοὺς τῆς σφαίρας
καὶ κλυδωνισμῶν ἡμέρας
καὶ παράποτε δαινιάς.

"Ἄφῃσε καὶ τὰ Λουτράκια,
τοὺς ροφούς καὶ τὰ λαυράκια,
κι' ἔσπευσε πρὸς τὰς κλεινάς.

Κι' ἤλθ' ἐδῶ, ἔρε στοκοφίσι,
γὰ νὰ δῇ τὰς νέας τάσεις
καθενὸς πιστοῦ Συμβούλου.

Κι' ἤλθε λέν νὰ συζητήσῃ
καὶ τοῦ Μπέρτζολδ τὰς προτάσεις
καὶ τοῦ κάθε Μπερτοδούλου.

Εἰς τὴν πρότασιν τοῦ Μπέρτζολδ, ποῦ μὰς ἔσκασε καὶ πάλι,
δὲν ἀπῆντησαν ὡς τώρα μῆτε Ρῶσοι κι' Ἀγγλοῦλλοι,
κι' ἔλοι γάσκοντες προσμένον τῆς τριπλῆς Ἀντάντ τὴν σκέψι,
κι' ἔως ὅτου ν' ἀπαντήσῃ φαίνεται πῶς θὰ μὰς ρέψῃ.

Ἰσως ὅμως ἀπαντήσουν, Περικλέτο μιανέ,
μολὶς μέσα στὸ Παρίσι
ἐν σπουδῇ ξαναγυρίσῃ
ὁ πολὺς Πουανκαρέ.

"Ἐπειτα θὰ ρωτήσουνε καὶ τοὺς Ρωμηοὺς ἀκόμη
νὰ πάρουν γὰ τὴν πρότασιν καὶ τὴν δική μας γνώμη,
νὰ κόσμος θ' ἀνυπομονῇ καὶ θάναί' στὸ ποδάρι
ὡς ποῦ καὶ τὴν ἀπάντησι τῆς Ρωμηοσύνης πάρῃ.

Καὶ τώρα, καθὼς λένε καὶ σ' ἄλλους καὶ σ' ἐμένα,
τὸν Μπέρτζολδ τῆς Αὐστρίας τὸν πᾶσι τρία κι' ἕνα,
καὶ τρέμει καὶ φοβᾶται μήπως κι' ἐμεῖς τὸ ναι
δὲν ποῦμε, κουνενέ.

"Ὡ σὲς Μαγαρόι, τρέμετε,
κι' ἡ πρότασις ἐκείνη
ἀπὸ τὴν Ρωμηοσύνη
τὴν ἀερῶδη κρέμεται.

Μὲ τὸν Γκρέϋ, τὸν Σοζῶνφρ, καὶ μὲ τὸν Πουανκαρέ,
κι' ὁ Κορμπιλλέξ ὁ πάνυ
τέταρτος αὐτὸς θὰ κἀνῃ
μὲ τοὺς τρεῖς αὐτοὺς καρέ.

Κι' ὁ κόσμος τώρα, μπουνταλᾷ,
ἐλπείει καρδιοπαλλῶν
τὸ στόμα τοῦ Κορμπιλλέ
καὶ τῶν τριῶν τῶν ἄλλων.

Γιὰ τὴν πρότασιν τοῦ Μπέρτζολδ λένε τώρα μερικοὶ
πῶς ἐγγύς' ἐσπευσμένως κι' ὁ Λευτέρης ἀπ' ἐκεῖ,
ἀφοῦ δὲ τὴν συζητήσουν
καὶ δεόντως ἀπαντήσουν,
ἔπειτ' ἀπ' αὐτὸ θὰ μάθῃ κάθε σύγχρονος γηγέης
πότε θάχωμε καινούριας τῶν Δημάρχων ἐκλογαίς.

Ἐκθεσις Κηφισιώτικῃ παράξενῃ καὶ ἄλλοζώτικῃ.

Φ.—Γιὰ τὴν πρότασιν τοῦ Μπέρτζολδ τί φρονεῖς καὶ σύ, κολ-
[λήγας]

Π.—Εἰς τὴν Ἐκθεσὶν ἐκείνην τὸν Κηφισιωτῶν ἐπῆγα.

"Ἦτον Ἐκθεσις ποικίλη,
μὰ καὶ πωλητὰ ἐτωμύλοι
τόσων χειροτεχνημάτων
κι' ἐγγχωρίων κεντημάτων.

Καὶ δὲν ἔπαυσε ἐκεῖ
πωλητῶν φωναὴς ν' ἀκούς...
φιφτυτοῦδες μερικοὶ
ἐκῆσαν τοὺς λαϊκοὺς.

"Στὴν πλουσία Κηφισιά
δὲν ἔμπορεῖς κἀν δροσιὰ,
φιλαράκο μου, νὰ πάρῃς.

Τὶ δὲν ἔδλεπες αὐτοῦ,
ἕνας κι' ἄλλος φιφτυτοῦ
ἦσαν περιβολάρης.

Καὶ σταφύλια μὰς' ποιοῦσαν
φορτωμένα σὲ γαϊδούρια,
κι' ἄλλοι πάλι θαλαλοῦσαν
ἐμπορεύματα καινούρια.

Τρέχει κόσμος ἀνω κάτω,
τρέχει, κι' ἀριστοκρασί...
μὰς' ποιοῦσε ρετινιότατο,
ποῦνα λαϊκὸ κρασί.

Ποιὸς ἐκεῖ παρὼν δὲν ἦτο...
τόσος κόσμος συναθεῖτο,
ποῦ φοροῦσε τὰ καλὰ του.

Κι' ἐπολοῦσαν μέσα σ' ἔλλα
κι' ἀραποστάμα μεγάλα
ἀπ' ἐκεῖνα τοῦ γαλάτου.

"Ἐκθεσις λαϊκῇ
ντόπια κι' Ἑλληνικῇ
ἐν γλώσῃ Γαλλικῇ.

Μὰ τί κουστοπολιταίς
στῆς Κηφισίης τῆς αὐραίς...
αὐτὴ ποιοῦσε ἔλγαις
καὶ πράσιναις καὶ μαύραις.

**Είς τῆς Κηφισοῦς ἐκεῖνο τὸ περίφημο παζάρι
τρέχει κόσμος καταπότῃα τοῦ Πρωθυπουργοῦ νὰ πάρῃ.**

"Άλλαις φιστίκις φρέσκα, κι' ἄλλαις πουλοῦσαν γράτσο
μὲ σηκωμένο μπράτσο,
κι' ἐκεῖνη κοκορέτσι προσφέρει γὰρ μεζὲ
εἰς φικτυτοῦ μπλαζέ.

Κι' ἔλεγαν μερικαῖς γὰρ κατὶ μαριτζ,
καὶ κάποιαις—σαπριστί!—
ῥώναζαν Γαλλιστί:
πάρετε, σὶλ βου πλέ, κολουρ ἀδέκ φρομάζ.

"Ἦγουν ἐν ἄλλοις λόγοις
κουλουρὰ μὲ τυρί,
κι' ἦσαν ἐνέας Δόγης
μεσ' ἀπὸ τοῦ Ψωῆ.

"Ἐκθέματα μεγάλα
ὅσῃν καθαρὸν ἀέρα...
καὶ τοῦ πουλῶς τὸ γάλα
τὸδρισκες ἐκεῖ πέρα.

Κι' οἱ φικτυτοῦ μαζὶ
μὲ τοὺς μπουρζουκί
παίζουν χωριάτη ρόλο.

Καὶ φύρην μίγδην δια,
καὶ δίνει μὴ μαριόλα
κουλουρὶ εἰς μαριόλο.

Κι' ἀκουε, βρέ Φασούλη,
νὰ φωνάζουν καὶ πολλοί,
νὰ φωνάζουν καὶ πολλοί:

Βουλέ βου ντὲ κοκορέτσι;
βουλέ βουδ' ἀνκὸρ γιμουέτσι,
κι' ἀραποσταρὸ ντὲ λὲ;

Μὰ Γαλλίς μὲ σταματᾷ
καὶ μὲ γλῶσα μ' ἔρωτᾷ:
βουλέ βου ντὲ ρεταινάτο;... μὰ κυττάζοντας κι' ἔδω
τόσην δρᾶσιν ἀσυνήθη
γὰρ τὰ πατρία μας ἦδη,
ἀδὲ βου μαντάμ, τῆς λέγω, λίγο ρετινολαδέ;

Νό, μεσσιέ, μοῦ ψιθυρίζει,
νοῦδ' ἀδὸν Καρμπαναῖ,
καὶ μὲ χέρι μοῦ γυρίζει
τὰ κομψά της πισινά.

Ἐπαίξε ποῦ λὲς ἐκεῖ
καὶ Τυγγῶνων μουσική,
ὅμως ἀκουε παρῆκει
καὶ τὸ ντόπιον τουμπελέκι,
τὸν ζουρνὰ καὶ τὸ λαγούτο,
κι' ἔλεγες μὰ τίναι τοῦτο;

Κι' ἔτρωγες κοκορετσάδες,
καὶ σ' ἐδρόνιζαν γλατσάδες,
κι' ἐδίλεπες νὰ τρέχουν κοφθοὶ
καὶ καμπόσοι τῶν ἐν τέλει,
καὶ νὰ πίνουν μονορούφι
ρετσίνατο κοκκινέλι.

Ἦλθανε καὶ σεβαστοὶ
Κόμητες ἀπὸ τὴν Πλάκα,
καὶ μ' ἐκείνους Γαλλιστὶ
κουβεντιάζαμε, θρὲ δλάκα,
γὰρ τὴν σύγχρονη μαλάκα.

Βιβλὰ φράνς... τί πανηγύρι!..
μ' ἕνα νέκταρος ποτήρι
ἄσημονοσες ἐκεῖ πέρα,
Φασουλή κρυσσοπατέρα,
καὶ τοῦ Μπερτγολδ τὰς προτάσεις
καὶ ψεκτὰς κι' ἀφύγους στάσεις.

Εἰς τὴν ἀνθρώπιν κοιλίδα
βλέπων σφριγγήλῃν Ἑλλάδα
Ἀνορθώσεως μεγάλῃς,
ἄχταροῦσες νὰ τὴν ψάλῃς
στοῦ Πηγάσου τὰ καπούλια
μὲ Τσιγγάνους καὶ νταούλια.

Ὁ τοῦ Κουβέρνου λυτρωτῆς καταποτιῶν πωλητῆς.

Π.—Ἐν τούτοις, Φασουλή μου, μοῦ φάνη πρὸς τοὺς ἄλλους
κι' ὁ καπετὰν Λευτέρης πὼς ἦτανε ντελάλης.

Φ.—Βρὲ τί μου λέεις;...

Π.—Μὲ τούτα τὰ μάτια μου τὸν εἶδα.

Φ.—Ἀλ' ἤθελα λές, ἡ-μῆπως σουστρίφει καμμιὰ δίδα;

Π.—Σοῦ λέω πὼς κι' ἐκεῖνος ἐν μέσῳ τοῦ σωροῦ
ἔπλουσε καταπότια σπουδαῖα τοῦ κειροῦ.

Καὶ πλῆθος ἀγελαῖοι
τριγύρῳ στὸν ντελάλῃ
τὸν ἀκούουν νὰ λέῃ
μὲ μιὰ φωνὴ μεγάλη:

Τονωτικὰ πουλῶ,
πάρτε, παρακαλῶ.
Εἶναι μιὰ σκευασία
τοῦ Κρητικοῦ Μεσσία.

Αὐτὰ νὰ τὰ θεωρῆτε
δραστηρία τὰ μάλα...
πάρτε καὶ δὲν θί' ὄρῃτε
σὰν τὰ δικά μου κι' ἄλλα.

Σὲ τοῦτο τὸ παζάρι
κι' ἐγὼ τὸ παλλήκαρι
κηρύττω διατῶρος μετὰ κηρύκων ἄλλων
τονωτικὰ σ' τὴν φθηνία καὶ μ' ἐκπεσμένῳ μεγάλῳ.

Πάρτε καταπότια τοῦ καπετὰν Λευτέρῃ,
ἄνδρες, παιδιὰ, καὶ γέροι.
Πάρτε καταπότια τῆς νέας Ἀνορθώσεως
καὶ τῆς ἐπὶ τὰ πρόσω σοφῆς διοργανώσεως.

Πάρτε καταπότια θαυματουργὰ, σωτήρια
γὰρ νέα περισσέματα,
γὰρ στόλους, γὰρ στρατεύματα,
γὰρ νέα Δικαστήρια.

Πάρτε καταπότια σοφίας περισσῆς,
τοῦχουνε καὶ χάσις.

Αὐτὰ τοῦ καθενός,
καθὰ φασὶ κοινῶς,
ἀνάβουν τὰ καντύλια.

Πάρτε, παροδῖται,
καὶ ζυπνητοὶ θά' ὄρῃτε
λαγούς μὲ πετρογύλια.

Αὐτὰ τοῦ κράτους εἶναι μοναδικὴ πανάκεια,
κι' ὅποιος χωρὶς μουμουῖα
κάνει μ' ἐκεῖνα κοῦρα,
τοῦ φκίνονται τὰ πλούτη πὼς τρέχουν σὰν ρυάκια.

Σ' ἐκεῖνο τὸ παζάρι
παρῆσαν, βρὲ ζαγάρι,
καὶ μάντιες μερικοὶ,
πρῶτοι στὴν μαντική,
κι' ἔλεγαν καὶ σ' ἐμένα
τῆς τύχης τὰ γραμμένα.

Μὰ κι' ὁ καπετὰν Λευτέρῃ ἕνας μάντις εἶχε γίνει,
κι' ἔκουσαν αὐτοὶ κι' ἐκεῖνο
τοῦ Πρωθυπουργοῦ τοῦ Κάλχα τὰ παρὰ τὴν μαντιῶματα
γὰρ σοφῶν νομοσχεδίων τόσα περισσέματα.

Κι' εὐμείδης ἐχρηματοῦται
σὲ πολλοὺς πὼς ἕνα μόνο
θαυμαστό τοῦ καταπότι
δίνει δύναμι καὶ τόνο
σὲ καθένα πατριότη.

Ἐμπνευσμένος ὁμίλει,
κι' ἐγὼ τότε, Φασουλή,
φώναζα στὸν Λευτεράκη:
ἀπὸ ποῦ καὶ πὼς καὶ πόσε;
ἀπ' Ἀθήνας σὲ Λουτσάκι,
Κρητικὸς καὶ τετρακόσις.

Φ.—Κι' ὁ Κλέαρχος;

Π.—Κι' ἐκεῖνος πολλὰ μὰς εἶπ' εὐχλόττως.

Φ.—Ἀλ' ἤθελα, Περικλέτο, ραγὶς πὼς εἶναι πρῶτος;

Π.—Δὲν ἔφαγα καὶ τοῦ ποτέ μου γὰρ νὰ ξέρω.

Φ.—Ἄμμι λοιπὸν τί ξέρεις;

Π.—Ὅρα δὴ φάπαις, γέρο.